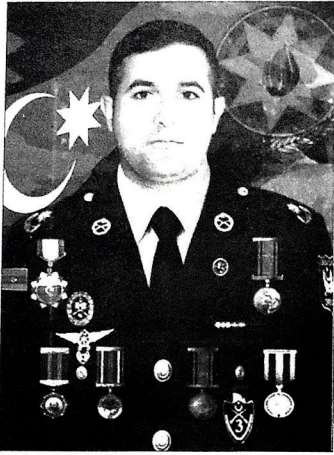

YARASI SAĞALAN VƏTƏNİMİZƏ BAXIB VƏTƏN SAĞ OLSUN DEYİRƏM...

Azərbaycan Silahlı Qüvvələrinin mayoru, Vətən müharibəsi şəhidi Səyavuş Hüseyn oğlu Kəlbəliyev (16 oktyabr 1987-ci il Cəbrayıl rayonu, Horovlu kəndi - 29 sentyabr 2020-ci il Füzuli rayonu, Alxanlı kəndi) anası Yeganə Quliyeva ilə müsahibə.

Bu günlərdə hər an yaşadığımız, yaşatdığımız, yad edib andığımız, ürəyimizdə, qəlbimizdə əbədi iz salmış və orada qalmış, həm kədər, həm sevinc hissləri yaşadan, Azərbaycan üçün 200 illik bir tarixdə ən şərəfli, qürurverici olan bir gün də təqvim yarpaqlarında yenə də öz izini qoydu. Əlbəttə ki, səhəbat 27 sentyabr - Anım Günündən gədir. 27 sentyabr 2020-ci ildən başladığım, zərrə-zərrə yerinə yetirməyə çalışdığım bu borc işi, bu haqq işi hər zaman olduğu kimi bu gün də mənim həyatımın əsas, aparıcı, zəruri olan bir parçasına, bəlkə də məni yaşadan ürəyimə hopub. Yazılarında ən çox bu mövzuya yer verməyə, günü-gündən öz əhatə dairəmin xaricinə çıxaraq bu vəsiləyə daha çox məlumatlar əyləndirməyə, öyrətməyə, bildirməyə çalışmışam, çalışıram və çalışacağam. Hər bir Azərbaycan övladı kimi mən də çalışıram ki, vətən uğrunda öz ömrünü ölümsüz vətənə qurban edib ölümsüzlərdən əzadlıq fədailərini uğrunda canını verdikləri bu millət, bu vətən, bu vətənin övladları daha yaxından tanışın, tamitsin, onları unutmasın və unudurmasın. Bu işdə zərrə qədər də olsa, öz borcumu ödəyə bilmisəmsə, özümü xoşbəxtlərin xoşbəxti kimi hesab edirəm.

Bu dəfəki yazımda da məqsədim və niyyətim Vətən müharibəsinin vətəni yaşadıb özünü sevdiyi vətəni yolunda qurban vermisi daha bir şəhidimizin ailəsindən, şəhid anasından öz övladı haqqında, onun dastana dönən ömür yolu haqqında müsahibə aparmaq, şəhid anasının ağzından süzülən o müqəddəs sözləri qələmə almaqdan ibarət oldu. Niyyətimi gerçəkləşdirməkdə məna kömək etdiyi və suallarına səmimi bir şəkildə cavab verdiyi üçün şəhidimizin anası Yeganə anaya əvvəlcədən dərin minnətdarlığımı bildirir, əllərindən öpürəm. Sadəcə 6 il gördüyü, 6 yaşında tərəkətməyə məcbur olduğu Qarabağa 23 yaşında qayıdan, dünyaya göz açdığı torpaqlarda dünyadan şəhid kimi cənnətə köçən və əbədiyaşarlıq qazanan qəhrəmanımız, fədailimiz - şəhid mayor Səyavuş Hüseyn oğlu Kəlbəliyev haqqında anası Yeganə anadan götürdüyüm müsahibəni oxuculara təqdim edirəm.

- Salam, ana. Zəhmət olmasa, özünü oxucularımıza, izləyicilərimizə təqdim edə bilərsinizmi?

- Salam, oğlum. Mən Quliyeva Yeganə İsmayıl qızı - Vətən müharibəsi şəhidi, mayor Səyavuş Kəlbəliyevin anasıyam.

- Azərbaycan Silahlı Qüvvələrinin mayoru, Vətən müharibəsi şəhidi Səyavuş Kəlbəliyev haqqında ilk öncə bir ana olaraq nə deyə bilərsiniz? Bir ana kimi onun uşaqlıq vaxtlarını, ailədə, başqa insanlar, yaşlıları arasında özünü necə aparmasını xarakterizə edə bilərsinizmi?

- Səyavuş ailəmizdə mənim ilk övladım, ailəmizin ilki idi. O lap uşaqlıqdan xarakterinə, gözəl xasiyyətinə görə başqalarından, əsasən də həmyaşıdlarından çox seçilir, taniyanların diqqətini cəlb edirdi. O çox qayğıkeş, zəhmətsevər, səmimi qəlblili, düzgünlüyü sevən biri idi. Hələ kiçik vaxtlarından ailənin, bacı-qardaşlarının qeydində qalan, bacardığı qəder onların yüklerini öz üzərinə götürən və çətinlikdən çıxış yolu axtaran ağıllı bir uşaq olub.

- Bildiyimə görə, Şəhidimiz Cəbrayıl rayonunun Horovlu kəndində dünyaya göz açmışdır. Şəhidimizin qaçqın həyatı barədə nə deyə bilərsiniz? Səyavuş ilk dəfə Qarabağı, öz doğma yurdu Cəbrayılı ilə hansı şəraitdə və necə tanış olmuşdu?

- Səyavuş 16 oktyabr 1987-ci ildə Cəbrayıl rayonunun Horovlu kəndində anadan olub. Uşaqlıqdan çox ağıllı, tərbiyəli, söz eşidən, valideynlərini, müəllimlərini incitməyən uşaq idi. 6 yaşına-dək Səyavuşun uşaqlığı Cəbrayılıda, kəndimiz Horovluda keçib. Təəssüf ki, bu gözəl anlar çox çəkmədi. 1993-cü ildə erməni cəlladları tərəfindən məcburi olaraq ev-əşiyimizdən, yurd-yuvamızdan çıxarıldıq, didərgin salındıq. Başqa məcburi köçkünlər kimi biz də respublikanın müxtəlif regionlarına səpələndik, pərən-pərən düşdük, qohum-qardaşa, el-obaya həsrət qaldıq. Əvvəlcə biz Bakı şəhərinin Zığ qəsəbəsində məskunlaşdıq. Ona görə də Səyavuşun məktəb yaş çatdığından o, məktəbin ibtidai sinfinə Zığ qəsəbəsində getdi. Həmin vaxtda dolanışığımız çox çətin olduğu üçün Səyavuş lap tezdən, hər kəsdən əvvəl yuxudan oyanar, heyvanları otlağa aparar, saat 8-də qaçaqçaqla evə gələrkə bacısını məktəbə aparar, sonra yenə işlərinin ardınca gedərdi. Günortası bacısını məktəbdən götürər, özü hazırlaşdı məktəbə gedərdi. Bir müddət sonra biz oradan Sabuncu rayonunun Pırşağı qəsəbəsinə köçdükdü və 16 il qatar vaqonunda məskunlaşmış orada yaşamağa başladım. Həmin vaxtlar biz çox imkansız idik, hətta uşaqların məktəb paltarını, kitab-dəftəri belə almağa çətinlik keçirdik. Ona görə də dərslər bağlandıqdan sonra Səyavuş bütün yay boyu özü işləyər, həm özü-nün, həm də bacı-qardaşının paltarlarını və məktəb ləvazimatlarını alar, öz zəhməti bahasına onların ehtiyaclarını ödəyirdi. Dərs kitablarını isə sinif yoldaşlarından alıb oxuyardı. Bu çətinliklərlə bərabər o heç bir zaman zəif oxumadı. Elə yoldaşlarından kitab alaraq, əlavə müəllim yanına hazırlığa getmədən 520 balla Heydər Əliyev adına Ali Hərbi Məktəbə daxil oldu. Onun məqsədi də hərbi təhsil alıb uşaq yaşlarında məcburən tərəkətməyi torpaqlarımızda qalıb Azərbaycan əsgəri kimi dönmək, düşmənləri özib oradan qovmaqdan ibarət idi. O, Cəbrayılı, onun uşaqlıq illərinin keçdiyi Horovlumuzu bir an olsun yad-

dan çıxarmırdı, daim oraların həsrəti ilə yaşayırdı.

- Şəhidimizin uşaqlıq və gənclik illərində xasiyyəti necə idi? Böyüklə, kiçiklə, sinif və kursant yoldaşları ilə münasibəti necə idi?

- Səyavuşun dilində həmişə bir söz vardı: "Çətin yolda rəqib az olar". Özü-nü çətinliyə vurmağı, müraciət etdiyi hər işdən mütləq uğurla çıxmağı sevən insan idi. Bu, özünü onun xasiyyətində də bürüzə verirdi. Olduqca ağır təbiətli - hərbiçi xasiyyətli biri idi. Sanki hərbiçi rejimi onun xarakterində də özünü göstərirdi. O, bizim yanımda olduqda da, işdə olanda da sadəcə səsinin gəlməsi bəs edirdi ki, hər kəs onun varlığını hiss etsin. Yanımda olduqca belə, 3-4 aydan bir evə gəlsə də kiçik bir ehtiyacımızda həmişə öz varlığını hiss etdirdi. Özü də həmişə deyirdi ki, hər kəs mənə çox sərt xarakterli biri kimi tanıyar. Amma əslində o, başqalarına qarşı olduqca mehriban, həlim və mərhəmətli insan idi. Böyüklə böyük, kiçiklə kiçik olurdu. O, övladlarına çox bağlı, onları canı qədər sevən bir insan idi. Bununla bərabər onda başqalarına qarşı yerində səmimiyyət, xoş münasibət, qayğıkeşlik var idi. Uşaqlıqdan bu xasiyyətlər onda cəmləşmiş, özü böyükdükcə inkişaf etmiş, püxtələşmişdi. Dostla-

vuş övladları üçün ola biləcək ən mükəmməl ata nümunəsi idi. Ümumiyyətlə, o, siqaret və bu kimi zərərli vərdislərdən uşaqlıq vaxtlarından uzaq idi, övladlarının yanında isə arıq-əskik bir kəlmə belə danışmazdı ki, mənim evimdə 2 oğlan övlədim böyüyür və mən onlara nümunə olmalıyam. Çox ailəcanlı, uşaqcanlı idi.

- Zəhmət olmasa, Şəhidimizin əsgərlik həyatından və ilk hərbi xidmətə necə yollanmasından danışarız.

- Səyavuş çox çətinliklər görməsinə baxmayaraq dərslərinə çox məsuliyyətli idi və çox ciddi hazırlaşdı. Ona görə də qəbul imtahanlarından 520 bal topladı. Texniki fənləri - riyaziyyatı, fizikanı olduqca gözəl bildirdi. O, əvvəlcə riyaziyyat müəllimi olmaq istəyirdi. Topladığı bal da buna imkan verirdi ki, istədiyi ixtisası seçsin. Lakin çox düşündükdən sonra hərbi sahəsinə seçdi və sənədlərini H.Əliyev adına Ali Hərbi Məktəbə verdi. O çox özünü qapalı uşaq idi, fikirlərini bölüşməyi sevmirdi, onun qərarları da yalnız özünə məxsus idi. Nəyi düşündükdə, ona uyğun qərar verirdi və qərarını da arxasında dayanırdı. Sonra yoldaşlarından eşitdik ki, Səyavuşun Qarabağa - Cəbrayılı qayıtmaq, torpaqlarımızı düşmənlər tapdığından azad etmək istəyi sənədlərini Heydər Əliyev adına Ali Hərbi Məktəbə vermək qərarına gətirmişdir. O hətta kursant olduğu vaxtlarda da dəstəyini bizdən əskik etmirdi. Ali məktəbi bitirdikdən sonra təyinatlı bir sıra ön cəbhədəki hərbi hissələrdə xidmət etdi. Peşəsinə həddən artıq çox sevirdi, çox intizamlı, məsuliyyətli, hərbi formasını səliqəli daşıyan, hərbiçi yoldaşlarına qarşı qayğıkeş, səmimi, eyni zamanda təcəlliyyətli olanlara qarşı həm də tələbkər idi. Məhz bu xarakterlərinə görə o, 16 illik hərbi fəaliyyətində mayor rütbəsinə qədər yüksəlməyi bacarmışdı.

- Şəhidimizin bir zabit mündiri daşıyan peşəkar komandan kimi tabeliyində olan əsgərləri ilə münasibəti necə idi?

- Adətən, belə deyirlər ki, komandirlər əsgərlərini öz övladı, öz qardaşı kimi görür, sevirlər. Bəli, Səyavuş da eyni ilə belə komandir idi. Onun tabeliyində xidmət etmiş hərbiçilərə məhz yerə onu bu gün kədərlə anırırlar. Çünki həmişə o, əsgərlərini düşünən, onların sıxıntısı ilə maraqlanan insan olub. Bəli, qeyd etdiyim kimi onda bir hərbiçi sərtliyi var idi. Amma bu sərtlik də onun işi ilə bağlı idi, işi bu sərt xarakterli tələb edirdi. Əsgərlərinə keçdiyi dərsləri, hərbi hazırlıqları öncə özü yerinə yetirər, özü nümunə olar, sonra əsgərlərdən bunu tələb edərdi. Çünki o, işinin fərqi deyildi. Anlayırdı ki, hərbi sadəcə bir iş deyil, vətənin müdafiəsi, müqəddəs peşədir. Düşmənlər üzərində qələbə çalmağın üçün mütləq həm savadlı hərbiçi, həm sağlam idmançı, həm də peşəkar əsgər olmalıdır. Bu iş yola verilib bilməzdi, bu işdə güzəştə gedilə bilməzdi. Çünki döyüş vaxtı düşmənlər heç nəyi güzəştə getmir. Məhz Səyavuş kimi hərbiçilərin, onların hazırlıqlarının sayəsində biz düşmənlər üzərində qələbə çaldıq, böyük zəfərə nail olduq. Torpaqlarımız düşmənlər tapdığından azad edildi. Bu gün biz qalibik. Qarabağ Azərbaycandır deyə bilirlik.

(Davamı var)

Sevidik NƏSİBOĞLU,
9-cu sinif şagirdi,
şair-publisist, AJB üzvü

rının, tanışlarının, tələbə və iş yoldaşlarının haqlı işinə görə özünü fəda edirdi.

- Şəhidimizin ailəsinə, uşaqlarına qarşı münasibəti necə idi?

- Mənim fikrimcə hərbiçilər, adətən, ailələrinə, övladlarına bağlı insanlar olurlar. Bəlkə də bu, onların uzun müddət ailələrini görə bilməməsindən irəli gəlir. Amma Səyavuşdakı ailə, övlad istəyi işi ilə bağlı deyildi. Bu, onun xarakteri idi. İmkani daxilində, ən az müddətdə olan asudə vaxtını belə ailəsinə, övladlarına ayırmağı çox sevirdi. Telefonla tez-tez əlaqə saxlayı, oğluna gələcəyini, onları da öz yanına aparacağını deyirdi. Böyük nəvəm rayonda olarkən çox vaxt atası ilə birlikdə hərbi hissəyə, onun iş yerinə gedər, gününün çoxunu atasının yanında keçirirdi. Soruşanda deyirdi ki, qoy oğlum əsl əsgər həyatı yaşasın, o həyata indidən öyrəşsin, alışsın. Bəlkə də indi ona görədir ki, nəvəm Hüseyn atasının yolunu çox ağır acı ilə, əvəzolunmaz itki kimi keçirir və onun yolunu qəbul edə bilmir. Son vaxtlarda uşaqlarına çox hədiyyə alırdı. Şəhid olacağı, onlara bir də nəse ala bilməyəcəyi, bəlkə də ürəyinə dammışdı. Deyirdi ki, bilmək olmaz, bəlkə, gələnlə heç mən olmayacağam, mənim övladlarım kiməsə baxıb "onun atası var" deməsin. Belə deyirdim ki, Səya-